

MOCIÓ DE SUPORT AL DECRET DE PRÒRROGA DELS LLOGUERS PER PROTEGIR LES FAMÍLIES DAVANT LA CRISI DERIVADA DE LA GUERRA DE L'IRAN

L'accés a un habitatge digne, estable i assequible és una condició indispensable per al desenvolupament d'una vida autònoma, segura i en igualtat d'oportunitats. L'habitatge no és només un bé material: és l'espai on es construeixen els projectes de vida, les relacions familiars i la cohesió comunitària.

Tanmateix, des de fa anys, el nostre país viu una crisi d'habitatge estructural i persistent que afecta especialment les persones i famílies que viuen de lloguer. Aquesta situació s'ha vist agreujada per una concatenació de crisis com la pandèmia de la COVID-19, la guerra d'Ucraïna, la crisi d'inflació i l'actual context internacional marcat per la guerra de l'Iran han incrementat el cost de la vida i han tensionat encara més el mercat residencial.

L'augment sostingut dels preus del lloguer, molt per sobre de l'evolució dels salaris, ha convertit un dret bàsic en una font d'angoixa i incertesa. Per a moltes llars, pagar el lloguer implica renunciar a altres necessitats essencials o viure amb la por constant de perdre casa seva.

Quan una família no pot renovar el contracte perquè el nou preu és inassumible, quan una persona gran tem haver d'abandonar la seva llar o quan una parella jove es veu obligada a marxar del municipi, el que es trenca no és només un equilibri econòmic: es trenquen vincles, xarxes comunitàries i projectes de vida. L'expulsió residencial és una pèrdua col·lectiva.

Aquest escenari es veu avui especialment tensionat per l'evolució econòmica. La inflació ha tornat a repuntar, superant el 3% el març de 2026, i el Banc d'Espanya adverteix que podria arribar fins al 5,9% si es manté l'encariment energètic. En aquest context, el lloguer s'ha convertit en un dels principals canals de transmissió de la inflació a les economies familiars.

Això es tradueix en increments molt concrets i immediats: amb una inflació propera al 6%, un lloguer mitjà a Tarragona —situat al voltant dels 700 euros mensuals— podria arribar fins als 785 euros en només dos anys. Això representa un increment d'uns 85 euros mensuals i prop de 1.020 euros anuals per família. Al mateix temps, ens trobem en un moment crític del cicle del lloguer. A escala estatal es calcula que prop d'un milió de contractes finalitzaran fins al 2027, dels quals uns 300.000 a

Catalunya, afectant centenars de milers de persones. Aquesta concentració de finalitzacions genera un efecte embut en un mercat amb oferta limitada i preus a l'alça. A Tarragona ciutat, segons estimacions basades en dades oficials, cada semestre entre 900 i 1.200 famílies es troben en fase de renovació del seu contracte de lloguer.

Aquesta pressió sobre el mercat de lloguer ja té conseqüències visibles. L'any 2025 es van produir prop de 700 desnonaments a la demarcació de Tarragona, més del 70% dels quals per impagament del lloguer. Això confirma un canvi de fons: avui el principal risc d'exclusió residencial ja no és la hipoteca, sinó el lloguer. A Tarragona ciutat, això es tradueix en centenars de desnonaments cada any, més de 300 en 2025, evidenciant que la crisi de l'habitatge no és només una previsió, sinó una realitat que ja està expulsant veïns i veïnes dels seus barris.

Fa unes setmanes escoltàvem com el Sindicat d'Habitatge Tarragona (SHT) i el Sindicat d'Habitatge Socialista de Catalunya (SHSC) denunciaven que l'empresa tarragonina Bettina S.A. pretenia finalitzar 120 contractes de lloguer a la nostra ciutat de cop per generar una venda a un fons voltor, amb aquesta moratòria barrem el pas a aquest tipus d'operacions immobiliàries que no aporten més que angoixa i sofriment a la nostra ciutat.

Davant aquest escenari, el Reial decret llei 8/2026, de 20 de març, de mesures en el lloguer en resposta a les conseqüències econòmiques i socials de la guerra de l'Iran, articula dues mesures de protecció immediata: la pròrroga extraordinària de fins a dos anys dels contractes d'arrendament d'habitatge habitual que finalitzin fins al 31 de desembre de 2027 i la limitació de l'actualització anual de la renda al 2%, desvinculant-la de l'IPC.

Aquestes mesures no són opcionals. El Ministeri de Consum ja ha advertit els principals grans tenidors, que gestionen més de 100.000 habitatges a l'Estat, que han de facilitar l'aplicació de la pròrroga i evitar qualsevol pràctica dilatòria o abusiva.

Sense aquest decret, el mercat generarà pujades de preu descontrolades, no renovacions de contractes i expulsions invisibles, així com una major desviació cap al lloguer de temporada o altres usos que redueixen l'oferta estable. En definitiva, un empitjorament accelerat de la crisi d'habitatge.

Avui, l'habitatge s'ha convertit en el principal factor de desigualtat social. Sense intervenció pública, aquesta desigualtat no només es manté, sinó que s'agreuja.

Des d'una perspectiva municipalista, aquesta situació és especialment crítica. Els ajuntaments som la primera administració que afronta les conseqüències: augment de la demanda dels serveis socials, situacions d'emergència habitacional i pensions, que no resolen el problema de fons. Malgrat els esforços en polítiques d'habitatge, la capacitat de resposta municipal és limitada si no es disposa d'eines estatals eficaces.

Des d'una perspectiva municipalista, aquesta qüestió és especialment crítica. Els ajuntaments som l'administració més propera i la primera que veu, viu i afronta les conseqüències concretes de la crisi de l'habitatge. Si no es convalida aquest decret a Tarragona viurem, com altres municipis, un augment significatiu de la demanda dels serveis socials i més situacions d'emergència habitacional. Tots i els esforços en habitatge en aquest mandat a Tarragona (fins a 15 milions d'euros pactats per habitatge entre construcció, compra i reforma i més de 900 pisos de titularitat pública en construcció o projectats a la ciutat) la resposta que continuem donant són recursos d'allotjament temporal, és a dir, algunes nits en pensions. Qualsevol sap que la crisi de l'habitatge no s'arregla només amb aquest decret, però dir que l'administració ha de donar resposta sense donar una solució, encara ajuda menys a solucionar-la.

Davant aquesta realitat, no es tracta d'una qüestió partidista. Es tracta de garantir estabilitat, protegir drets i evitar que centenars de milers de famílies quedin exposades a una situació de vulnerabilitat sobrevinguda.

En moments d'incertesa i emergència social, cal situar l'interès general per damunt de qualsevol càlcul polític. No actuar, en aquest cas, també és una decisió política, i té conseqüències molt concretes sobre la vida de les persones, dels nostres veïns i veïnes.

ACORDS

Primer. Donar suport al Reial decret llei 8/2026, de 20 de març, de mesures en el lloguer en resposta a les conseqüències econòmiques i socials de la guerra de l'Iran, i instar els grups parlamentaris del Congrés dels Diputats a votar favorablement la seva convalidació.

Segon. Valorar especialment la pròrroga extraordinària dels contractes d'arrendament d'habitatge habitual i la limitació de l'actualització anual de la renda al 2% fins al 31 de desembre de 2027, com a instruments imprescindibles per contenir l'impacte social de la crisi d'habitatge i de l'actual context inflacionari.

Tercer. Instar el Govern de l'Estat a continuar desplegant mesures estructurals en matèria d'habitatge, especialment l'ampliació del parc públic i assequible, la mobilització d'habitatges buits, la regulació efectiva dels lloguers en zones tensionades i la protecció reforçada dels col·lectius vulnerables.

Quart. Reafirmar el compromís de l'Ajuntament de Tarragona amb la defensa del dret a l'habitatge i ampliar les polítiques públiques orientades a garantir la funció social de l'habitatge, prevenir la vulnerabilitat residencial i evitar l'expulsió de veïns i veïnes del municipi.

Cinquè. Instar el Govern municipal a exercir un paper actiu de defensa del dret a l'habitatge, posicionant-se públicament a favor de la convalidació del decret i advertir a través de comunicació certificada, com ha fet el Ministeri de Consum, als grans tenidors amb propietats a la ciutat, que han de facilitar l'aplicació de la pròrroga i evitar qualsevol pràctica dilatòria o abusiva.

Sisè. Traslladar aquests acords i el sentit del vot de cada grup municipal a la Presidència del Congrés dels Diputats, als grups parlamentaris del Congrés, als parlamentaris al Congrés dels Diputats escollits per la demarcació de Tarragona, al Ministeri d'Habitatge i Agenda Urbana, als grups polítics de Congrés i Parlament de Catalunya, a la Federació de Municipis de Catalunya, a l'Associació Catalana de Municipis i a les associacions de veïns de Tarragona, a la Federació d'Associacions de Veïns de Tarragona, la Federació Siglo XXI i la Federacions d'Associacions de Veïns de Llevant.